

Tenhle trik použil už dřív, naposledy v Lichtenštejnsku před opuštěnou leteckou základnou wehrmachtu.

Tehdy to zafungovalo. Proč ne teď?

Třicet sekund nato se na silnici objevila dvojice světlometů a za nimi druhá. Pneumatiky skřípaly na hlině a šterku. Vedoucí vůz zpomalil, pak projel kolem Lukeova půjčeného auta a zastavil sotva metr od předního nárazníku. Druhý vůz zabrzdil za ním, aby auto zablokoval. Chytrý, ale v téhle situaci špatný tah.

Dvěře se otevřely.

„Zkontrolujte auto. Opatrně,“ rozhodl autoritativně mužský hlas.

Po obou stranách se trávou pohybovaly nohy.

„Čisto,“ zvolala neznámá žena. „Auto je prázdné.“

„Kufr také,“ oznámil jiný hlas. „Musel si vzít zavazadla.“

„Utekl do lesa,“ prohlásil první hlas. „Tam nás chce dostat. Lukeu Danielsi, vyjdi ven. Musíme si promluvit.“

Hlas byl Lukeovi povědomý, ale nedokázal ho zařadit. Další pár nohou se přiblížil ke kmeni na dosah ruky.

„Chybí tu montpáka, šéfe.“

„Jdeme pro něj,“ rozhodla žena.

Nohy stojící poblíž kufru se vzdálily, mihly se kolem Lukea.

Potichu se vysoukal zpod auta, zvedl se na kolena a pak muže uhodil do kotníku. Chlap zavyl, stočil se stranou a pak se svalil na zem. Zbraň mu upadla do hlíny. Luke přitiskl hrot montpáky k mužovu hrtanu a zašeptal: „Ani muk.“ Popadl zbraň a pohnul se. „Vstaň.“

„Já... nemůžu. Myslím, že jste mi zlomil... kotník.“

S námahou zvedl muže na nohy. Kulhal, kymácel se ze strany na stranu, ale pro Lukeovy účely byl stabilní tak akorát. Vrazil mu pistoli k uchu. „Zbraně na zem, nebo tomu chlapovi zkazím den.“

Přímo proti Lukeovi se objevila silueta vykreslená dvojími paprsky světlometů jeho auta. „Asi jsem to měl čekat. Klasický Luke Daniels. Nemusels mu ublížit.“

Konečně hlas rozeznal.

Sean Fernando.

Jméno, které se těžko zapomíná, a to hned z několika důvodů, v neposlední řadě proto, že mu vždycky připomínalo padoucha z mexické telenovely. Nebo píseň od skupiny ABBA. Ale tenhle muž byl vyškoleným agentem zpravodajské služby.

CIA.

„Měl bys vědět, že v té pistoli jsou jen gumové náboje.“

„Z bezprostřední blízkosti účel splní.“

„Opravdu se ho chystáš zastřelit, Lukeu?“

„To záleží na tom, jestli uvěřím tvému vysvětlení, proč mě sleduješ.“

„Určitě tu nejsme proto, abychom ti ublížili. Nedal jsem snad naši přítomnost najevo dost jasně?“

„Až *moc* jasně.“

„Jen jsem chtěl vyzkoušet, jestli jsi pořád ve formě.“

„Prošel jsem?“

„Na výbornou. Nech ho jít. Přišel jsem si s tebou promluvit.“

Fernando byl z velitelství operací CIA. Čili od tajné služby. Čili od špionů v terénu. Pracovali v utajení. Ve stínu. Kdyby ho chtěli zabít, nikdy by je neviděl přicházet. Navíc, když pomíne hollywoodská kliše, byla CIA, pokud šlo o vraždy, poměrně obezřetná. Fernando sem dorazil z určitého důvodu a Luke si musel přiznat, že je zvědavý. Proto svého zajatce pustil a pomohl mu sednout si na nárazník.

„Zlomil jste mi kotník, Danielsi.“

„Budete v pořádku.“

Natáhl závěr pistole a vyhodil gumový náboj. Zachytil jej ve vzduchu, uvolnil zásobník a pak oboje schoval do kapsy. Prázdnou zbraň muži vrátil.

„O co tu jde, Seane?“ zeptal se. „Co je tak důležitého, že bych kvůli tobě mohl zmeškat let? Jsem unavený a chci jet domů.“

Fernando se na něj upřeně zadíval.

„John Vince.“